

—Si us plau, no em deixeu aquí!
Massa tard. El papa i la mama
m'abandonen al far de
l'oncle Horaci.

Una setmana. Set dies sense col·legues, sense bici,
sense tele, sense res de res.

—Au, no facis aquesta cara de pallús!

—diu l'oncle Horaci.

—Però aquí no hi ha res! —dic jo.

—Més aviat ets tu, noieta, qui no veu res.

A sobre es riu de mi.
«Tu sí que ets un pallús», penso.

A l'hora de sopar, l'oncle Horaci em proposa
anar a pescar crancs.

—Ara?

—No, noiet. Ara dormen. Hi anirem demà de matí,
i si tenim sort, et presentaré el vell Robert.

—Quin vell Robert?

Però el soroll de les onades em tapa la veu.
L'oncle Horaci m'ha fet pujar al capdamunt del far,
on hi ha el llum enorme que dona voltes. Em pregunta:

—Què veus?

I jo, per tocar-li la pera, li contesto:

—Per què? Que hi ha res per veure? —Que es foti.